

dan Mortification, altid skal indgive et skriftligt Tilbud om med Ed at ville bekræfte, at han ikke selv har afhændet det omhandlede Document. Fristen for Mortificationen har Udvalget meent kan indrettes efter de nærmere Omstændigheder, saaledes at den kan sættes til 12 Ugers Varsel, men at den sædvanlige Frist af Aar og Dag ogsaa kan blive at beholde, hvis Omstændighederne maatte gjøre det ubdeltigt, at Documentet er langt borte, bestuder sig i Udlandet osv. Vi have derhos i den nye Paragraph bragt i Forslag, at det skal være Dommeren tilladt efter Omstændighederne og mod Sikkerhedsstillelse ved Kjendelse at afgjøre, at de oplagte Varer kunne udleveres og afhændes, selv forinden det offentlige Varsel af 12 Uger eller af Aar og Dag, eller hvad der nu maatte være fastsat for en Frist, er udløben. Dette er vistnok et praktisk Hensyn, som maa tages. — Den anden nye Regel, som Udvalget har troet at burde fremkomme med, indeholdes i Forslaget til en ny § 10 og gaar ud paa at sætte en vis Frist, efter hvilken det skal være Oplagshuset tilladt endelig at opgjøre sit Forhold til Oplagserne eller til den senere Besidder af Oplagsbeviset, saaledes nemlig, at det, efterat en offentlig Indkaldelse har fundet Sted, tillades Bestyrelsen af Oplagshuset, naar Ingen møder og godtgjør sin Ret til Varerne, da at sælge disse og endogsaa at beholde det Overflud, der maatte være tilbage, efterat Udgifterne, som Oplagshuset har haft, ere blevne dækkede. Dette Forslag er noget Nytt, men mangler dog ikke ganske et Forbillede i vor Lovgivning. Jeg troer, at allerede Udvalgets Betænkning i saa Henseende har henledet Opmærksomheden paa en noget beslægtet Bestemmelse i Placaten af 16de Marts 1847.

Jeg skal Hermed afvente, hvorledes den ærebe Justitsminister vil stille sig til Udvalgets Forslag, og blot foreløbig anbefale dem til det høie Things Antagelse.

Justitsministeren: Naar det ærebe Udvalg har villet gjøre den Tanke, som ligger

til Grund for Lovudkastet, mere skarpt fremtrædende ved sine Forslag, kan der fra min Side ikke være Noget at erindre derimod. Jeg troer iøvrigt, at det ogsaa af Udkastet, saaledes som det var affattet, tilstrækkelig fremgik, at det virkelig var Meningen, at der igjennem de udstedte Oplagsbeviser skulde stee en Overdragelse af selve Eiendomsretten, og jeg troer, at dette fremgik af Udkastets § 1, ikke alene, naar man tillige saae hen til dets § 4, men ogsaa, naar man saae hen til dets § 5, hvor der imod Slutningen fandtes en Sætning, som Udvalget har meent nu vil være overflødig, men som i alt Fald i den tidligere Sammenhæng stærkt fremhævede den Tanke, at der virkelig fandt en Eiendomsoverdragelse Sted. Den Affattelse af § 1, som er bragt i Forslag af Udvalget, skal jeg imidlertid for mit Vedkommende tiltræde, og jeg skal ligeledes tiltræde de mindre betydelige Forandringer, som af Udvalget ere foreslaaede at skulle finde Sted i §§ 2 og 3. — Med Hensyn til den nye § 1 skal jeg endnu kun gjøre den Bemærkning, at det jo, da de deri omhandlede Bevillinger skulle udstedes af Justitsministeriet, ikke kan have nogen videre Betænkning at ubelade den Begrændsning, som var fastsat i selve Udkastets § 1, idet der i den kun var nævnt Handelnde og Fabrikanter, men at jeg dog ikke egentlig kan ansee det for rimeligt, at, eller heldigt, om disse Oplagshuse skulde blive benyttede udenfor de nævnte Classer, og navnlig ikke, om de, som af Udvalget antydet, skulde blive benyttede af Landboere. Jeg troer ikke, at det vil eller bør være deres Sag at drive Handel paa denne Maade. — Naar Udvalget har meent, at den sidste Sætning af Udkastets § 5 er overflødig, skal jeg ogsaa, efter den Affattelse, som det nu er foreslaaet at give de øvrige Paragrapher, indrømme, at den ikke behøves; men jeg troer, som sagt, at den just havde sin Plads i Udkastet, saaledes som det var affattet, som oplysende den almindelige Grundsætning i sammes § 1, og jeg troer heller ikke, at denne Sætning i sig selv er urigtig, thi vel er det saa, at et Endosse-